

CENTRE EXCURSIONISTA DE TERRASSA

FUNDAT L'ANY 1910

PERIÒDIC MENSUAL
PER ALS SOCIS

Núm. 100
DESEMBRE 2009
3a època

100

Tots tenim al cap que s'acosta el 2010, l'any del centenari. Però el Centre no farà els 100 anys fins el 10 de setembre. Encara falten uns quants mesos. En canvi, aquest desembre celebrem una altra fita que, potser, a molts ha passat desapercebuda: aquest periòdic mensual que teniu a les mans és el número 100 d'aquesta tercera època. 100 butlletins, 10 anys. Hem superat un repte, el dels 100 números. Ara n'hem de superar un altre: que arribi puntual. I ja hem posat fil a l'agulla.

A començaments de desembre arriba una altra efemèride: els 100 dies de gestió de la nova junta. Si descomptem les vacances, és clar. Passat aquest període cal fer balanç i veure si el camí que hem encetat ens porta allà on voldríem arribar o estem fent una marrada que no sabem on acabarà. La primera impressió és que l'urgent no ens deixa fer l'interessant. El curs comença amb força, com cada any. La Duatló, la Diada del Centre, la Caminada Popular, el Dinar de Germanor i el reconeixement a la fidelitat de les persones associades són fites importants que se'ns han menjat moltes energies. Afortunadament, tant la Duatló com la Caminada Popular van soles i un equip se n'ocupa. Els volem felicitar per la tasca feta i pels resultats que han obtingut.

Aquests tres mesos també han vist l'inici de les activitats de la Secció Infantil recuperada, els cursos d'Excursionisme, de Micologia, de GPS i d'Espeleologia, l'inici de les Tertúlies amb convidat, del Taller de Lectura, la formalització de la vocalia de GPS, la programació d'un programa de sortides amb BTT, les temporades d'Horitzons, GR, Travessades Familiars, la Benvinguda a la Neu i s'ha trobat una persona responsable de premsa. Tot això ha estat possible gràcies a la implicació de socis i sòcies que posen el seu temps i la seva creativitat a disposició del Centre. A tots, moltes gràcies.

Però no seríem justos si no omplíssim també el plat de la balança que conté les coses que encara no hem pogut començar: reunir-nos amb les persones que han dirigit el centre anteriorment i als quals volem manllevar l'experiència, abordar la confecció del pressupost de 2010, la transformació de la seu social, l'adequació del web o del full mensual, per posar alguns exemples.

Tenim cinc anys i 265 dies per endavant. I el desig, la voluntat, la il·lusió i la convicció que aconseguirem els objectius que vam exposar a l'assemblea que ens va ratificar. Estem raonablement satisfets del ritme que portem, tot i que hi ha aspectes que ens neguitegen i que volem polir i millorar. Però qui ha de fer balanç som els socis i les sòcies del Centre. Com sempre, estem a la vostra disposició per rebre crítiques i suggeriments.

**I, per acabar, som al desembre i ho aprofitem per desitjar-vos, de tot cor,
molt Bones Festes!**

L'AGULLA DE BOT

Tres lletres, un poble: Bot. Aquesta petita població de nom simpàtic i juganer està situada al bell mig de la comarca de la Terra Alta. Terra d'oliveres, vinyes i ametllers, de sequedat i d'aigua, de molta calor i molt fred. Terra de contrastos. Planúria i muntanya, tot junt. Aquests trets característics es fan presents en el poble de Bot. En un ambient eminentment agrícola, el caràcter agrest i erm dels entorns de Bot exerceixen una forta atracció a l'excursionista i amant de la Natura. Es respira l'essència de la terra i les arrels, com si d'una exhalació profunda i orgànica dels camps, els boscos i les muntanyes es tractés.

Al sud-est del poble s'alça l'agulla de Bot, un gegantí i esvelt turó rocós que juntament amb la Falconera i la roca del Migdia formen un conjunt muntanyenc molt vistós i símbol paisatgístic de Bot. Aquesta agulla, anomenada l'Agulla pels habitants del veí poble de Prat de Comte, va ser ascendida oficialment per primer cop el dia 5-4-1969 per Josep Milà, Josep Llaudó, Josep Bau i Ton Jané, del Centre Excursionista Penedès, tot seguint l'enrevessada via normal. Aquesta via té trets de caire realment alpí (llarg traçat, reunions incertes i força intuïció) en un ambient de mitja muntanya, i recórrer-la ens exigirà sentit de l'orientació i concentració. Malgrat que la dificultat no sigui molt alta, una petita badada en les entranyes conglomerades d'aquesta enorme agulla ens pot posar en un bon embolic. Si hi anem amb il·lusió i respecte podrem arribar al seu cim i gaudir de l'aeri ambient i dels extensos i característics paisatges que s'alcen als seus peus.

ACCÉS

Des de Gandesa, la capital de la Terra Alta, seguim la carretera TV-3531 que ens duu a Bot. Arribant al poble ja veiem la imponent agulla al sud-est. Travessem Bot i prenem l'estreta carretera TV-3301, que amb tancats revolts voreja els turons de la roca del Migdia i la Falconera pels seus vessants oest fins enllaçar amb el poble de Prat de Comte. Entrem al poble i seguim la també estreta carretera T-361 direcció nord cap a una antiga estació de ferrocarril per on actualment passa la Via Verda de la Terra Alta. Passat el coll de la Fontcalda i transcorreguts uns quants revolts en sentit de baixada, cal deixar el cotxe amb intuïció en un indret idoni per escometre l'aproximació a l'agulla, també grandiosa des del seu vessant sud. L'objectiu de dita aproximació és arribar a la carena sud-oest de l'agulla.

Cal anar guanyant alçada sense camí per un terreny força erm i costerut amb alguns pins i franges rocoses, intuïnt sempre el millor punt per pujar sense embrossar-nos gaire ni complicar-nos en grimpades dificultoses. En uns 25 minuts haurem arribat a la carena sud-oest de l'agulla de Bot.

ESCALADA I DESCENS

Situats al cantó sud-oest de l'agulla, podem pujar per dos indrets evidents: arran de la carena (amb una bona grimpada de III+ i uns 35 metres) o per una ajaguda rampa rocosa situada més a l'oest (II°). Pugem per on pugem, anem a parar a una canaleta que amb una curta però dreta grimpada (III°) duu a una ampla cornisa que baixa cap al nord-oest i que hem de desgrimpar. Al cap de bastants metres, la cornisa s'acaba amb un pas un xic dificultós (III°). Seguim flanquejant cap al nord entre vegetació i trams rocosos, sense dificultat però vigilant sempre perquè sota nostre tenim un bon estimball. Arribem a l'extrem nord de l'agulla i canviem al vessant est seguint cap al sud una ampla balma de formacions conglomerades força curioses. Quan s'acaba, trobem una expansió que assegura i marca l'inici del tram més difícil de l'ascensió i que porta triomfalment al cim de l'agulla de Bot. Se supera un curt tram de placa fins una canaleta situada a la dreta, la qual ofereix uns passos dificultosos amb roca un xic inestable que ens duen a una marcada cornisa. Flanquegem cap a la dreta àeriament per esquivar una balma i quan aquesta desapareix pugem recte amunt per una placa una mica vertical fins que arribem de cop a la part central del cim de l'agulla (20 m IV° des de l'expansió). El cim és una llarga cresta orientada de nord a sud i en to descendent cap al nord. Una veritable talaia de magnífiques vistes i ambient força aeri.

Per baixar de l'agulla és recomanable rappeler 20 metres des d'una instal·lació ubicada a l'extrem nord del cim (millor no fer-ho des de la instal·lació situada al centre del cim). Fet el rappel, cal desfer el traçat de la via normal per acabar d'arrodonir aquesta laberíntica ascensió.

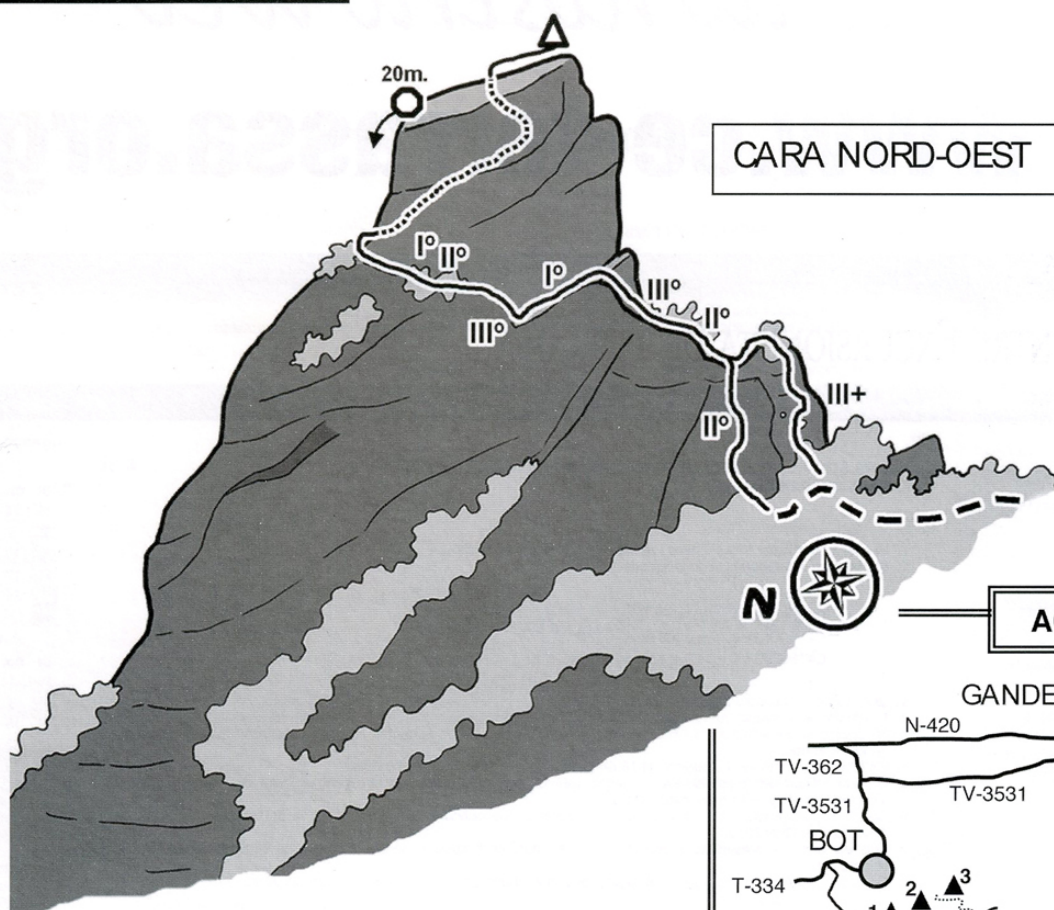
BIBLIOGRAFIA

"Les Nostres Muntanyes. Volum 2. Catalunya Baixa". Josep Barberà i Suqué. Generalitat de Catalunya. Any 1992.

Grimpant pel massís del Port. Joan J. Tiron Ferré. Cossetània edicions. Col·lecció Azimut n° 63. Any 2004.

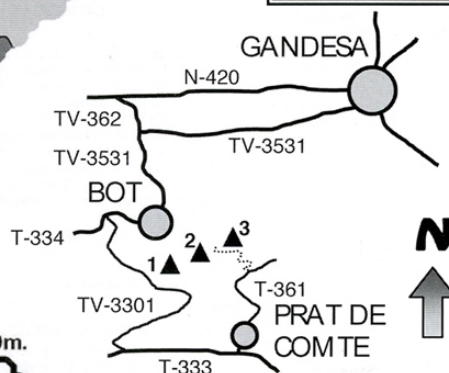
Albert Masó Garcia

Via NORMAL

CARA NORD-OEST

ACCÉS

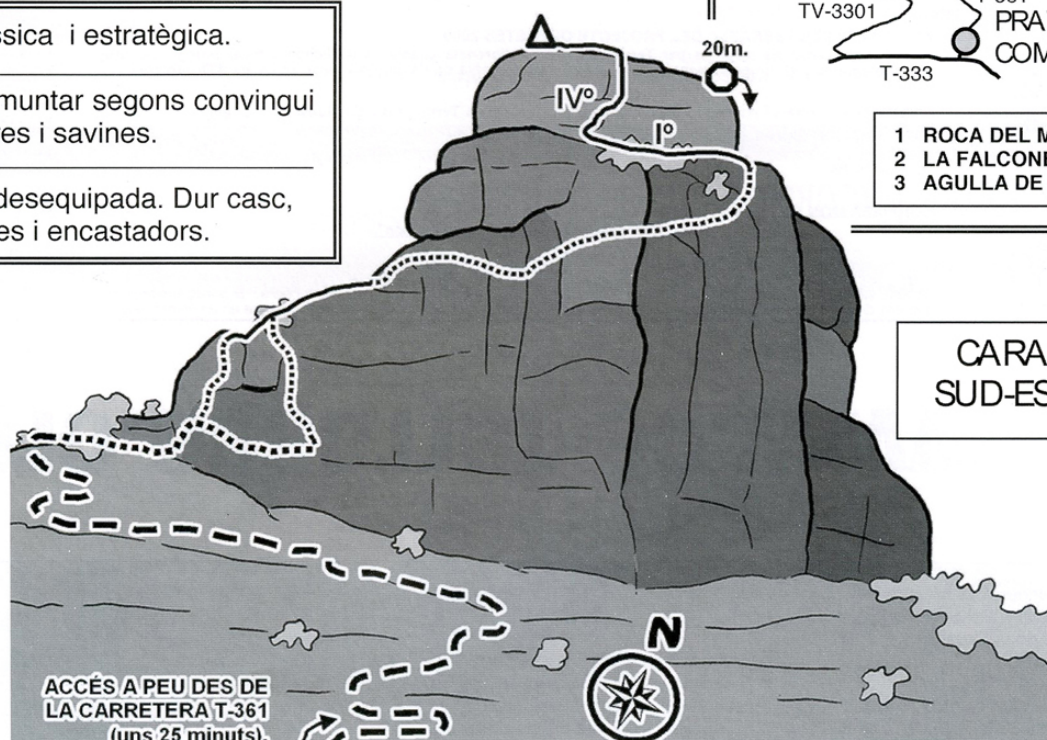

- 1 ROCA DEL MIGDIA.
- 2 LA FALCONERA.
- 3 AGULLA DE BOT.

Via molt clàssica i estratègica.

Reunions a muntar segons convingui en bons arbres i savines.

Via gairebé desequipada. Dur casc, bagues, cintes i encastadors.

CARA SUD-EST

ACCÉS A PEU DES DE LA CARRETERA T-361 (uns 25 minuts).